

KATECHÉZA PÁPEŽA FRANTIŠKA: TRPEZLIVOSŤ S NEPRÍJEMNÝMI ĽUĎMI JE SKUTOK MILOSRDENSTVA

„Dnešnú katechézu venujeme jednému skutku milosrdenstva, ktorý všetci veľmi dobre poznáme, ale ktorý možno neuvádzame do praxe tak, ako by sme mali: *trpezlivo znášať nepríjemné osoby*. A tie jestvujú, nie je tak? Všetci sme veľmi dobrí v identifikovaní toho, kto je nám na obtiaž: stáva sa to, keď niekoho stretneme na ulici, či keď príde nejaký telefonát... Rýchlo si pomyslíme: „Ako dlho budem musieť počúvať sťažnosti, klebety, žiadosti či vystatovania tejto osoby?“ Niekedy sa stáva že nepríjemnou osobou je niekto v našej blízkosti, spomedzi tých najbližších, aj medzi rodinnými príslušníkmi je vždy niekto taký; nechýbajú ani na pracovisku; ba nie sme bez nich ani vo voľnom čase. Čo musíme robiť s nepríjemnými osobami? Veď aj my sme mnohokrát nepríjemní k druhým, no nie? Aj my... Prečo bol medzi skutky milosrdenstva začlenený aj tento skutok – *trpezlivo znášať nepríjemné osoby*?

V Biblii vidíme, že sám Boh musí použiť milosrdenstvo, aby znášal sťažnosti svojho ľudu. Napríklad v *Knihe Exodus* sa ľud javí ako skutočne neznesiteľný: najprv narieka, lebo je otrokom v Egypte a Boh ho oslobodzuje; potom sa v púšti sťažuje, lebo niet jedla (porov. *Ex 16, 3*) a Boh posielal prepelice a mannu (porov. *Ex 16, 13 - 16*), avšak aj napriek tomuto sťažnosti neprestávajú. Mojžiš bol prostredníkom medzi Bohom a ľudom, a aj on sa niekedy javil ako nepríjemný pre Pána. Avšak Boh mal trpezlivosť a tak Mojžiša a ľud naučil aj tomuto nevyhnutnému rozmeru viery.

Spontánne tu teda vyvstáva prvá otázka: spytujeme si niekedy svedomie, aby sme videli či sa aj my niekedy môžeme druhým javiť ako nepríjemní? Je ľahké ukazovať prstom na chyby a nedostatky iných, avšak musíme sa naučiť byť v koži toho druhého.

Hľadáme predovšetkým na Ježiša: koľkú trpezlivosť musel mať počas troch rokov svojho verejného života! Raz, kým bol na ceste s učeníkmi, ho pristavila matka Jakuba a Jána, hovoriac: «*Povedz, aby títo moji dvaja synovia sedeli v tvojom kráľovstve jeden po tvojej pravici a druhý po ľavici*» (*Mt 20, 21*). Veru, mama lobovala za svojich synov, či nie? To bola mama... Aj z tejto situácie si Ježiš berie podnet, aby podal zásadnú náuku: jeho kráľovstvo nie je kráľovstvom moci, nie je kráľovstvom slávy ako pri pozemských kráľovstvách, ale je kráľovstvom služby a darovania sa druhým. Ježiš učí ísť vždy k podstate a hľadiet ďalej, aby sme so zodpovednosťou prijali vlastné poslanie.

Tu by sme mohli vidieť odvolanie sa na ďalšie dva skutky duchovného milosrdenstva: *napomínať hriešnikov a učiť nevedomých*. Pomyslíme koľko námahy nás to môže stáť, keď pomáhame človeku rásť vo viere a v živote. Myslím napríklad na katechéty – medzi ktorými sú mnohé mamy a mnohé rehoľníčky –, ktorí venujú čas vyučovaniu detí a mládeže základným prvkom viery. Koľko námahy – predovšetkým vtedy, keď by deti dali radšej prednosť hre než počúvaniu katechizmu!

Sprevádzať pri hľadaní podstaty je pekné a dôležité, lebo nám to pomáha deliť sa o radosť zo zakusovania zmyslu života. Častokrát sa nám stáva, že stretneme osoby, ktoré sa pristavujú pri povrchných, prchavých a banálnych veciach; niekedy preto, že nestretli nikoho, kto by ich stimuloval hľadať niečo iné, cenit si skutočné poklady. Učiť druhých hľadiet na podstatu je rozhodujúcou pomocou, osobitne v dobe ako tá naša, ktorá, zdá sa, stratila orientáciu a pachtí sa za chvíľkovými uspokojeniami.

Učiť druhých odhaľovať, čo od nás chce Pán a ako na to môžeme odpovedať znamená uvádzať ich na cestu rastu vo vlastnom povolání, na cestu skutočnej radosti. Tak Ježišove slová, adresované matke Jakuba a Jána a potom aj celej skupine učeníkov ukazujú cestu, aby sme sa vyhli upadnutiu do závidosti, ambícií, pochlebovania – pokušení, ktoré vždy číhajú aj na nás kresťanov.

Nevyhnutnosť podávať radu, napomínať a vyučovať nás nesmie viesť k pocitu nadradenosti nad druhými, ale predovšetkým nás to zaväzuje vstúpiť do seba, aby sme preverili, či žijeme v súlade s tým, čo žiadame od druhých. Nezabúdajme na Ježišove slová: *«Prečo vidíš smietku v oku svojho brata, a vo vlastnom oku brvno nezbadáš?»* (Lk 6, 41). Nech nám Duch Svätý pomáha byť trpezlivými v znášaní druhých a pokornými a jednoduchými pri podávaní rád.

Prevzaté a upravené zo zdroja: <http://sk.radiovaticana.va>